

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVII. — Wydana i rozesłana dnia 24. sierpnia 1899.

Treść: (№ 160—162.) 160. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się kwoty i używania raty dotacyjnej, która w roku 1889 ma być z funduszków państwa wniesiona do funduszu amelioracyjnego państwa. — 161. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gminy Brawantyce do okręgu Sądu powiatowego bielowieckiego na Śląsku. — 162. Rozporządzenie, dotyczące się wyżywczego, drożnego i należytości za doręczenie dla woźnych sądowych.

160.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 9. lipca 1899,

tyczące się kwoty i używania raty dotacyjnej, która w roku 1899 ma być z funduszków państwa wniesiona do funduszu amelioracyjnego państwa.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, o reprezentacji państwa, uznaję za stosowne rozporządzić, co następuje:

§. 1.

Na rok 1899 podwyższa się opłatę z funduszków państwa na uposażenie funduszu amelioracyjnego, wyznaczoną w §. 1ym ustawy z dnia 14. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 129, w sumie 750.000 zł. na jeden milion złotych i zasila się fundusz ten nadzwyczajną dotacją w kwocie 900.000 zł.

Upoważnia się Rząd, żeby następujące się wydatki funduszu amelioracyjnego pokrywał w miarę potrzeby na rachunek preliminarza, który dla funduszu tego ustanowiony będzie na rok 1899.

§. 2.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia, wchodzącego w wykonanie od dnia ogłoszenia, poru-

czam Memu Ministrowi rolnictwa i Memu Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 9. lipca 1899.

Franciszek Józef r. w.

Thun r. w.	Welsersheimb r. w.
Wittek r. w.	Ruber r. w.
Bylandt r. w.	Kast r. w.
Kaizl r. w.	Jędrzejowicz r. w.
	Di Pauli r. w.

161.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 17. sierpnia 1899, tyczące się przyłączenia gminy Brawantyce do okręgu Sądu powiatowego bielowieckiego na Śląsku.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59 oddziela się gminę Brawantyce (Brosdorf) od okręgu Sądu powiatowego klimkowieckiego i przyłącza się do okręgu Sądu powiatowego bielowieckiego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie dnia 1. stycznia 1899.

Ruber r. w.

162.**Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem skarbu z dnia 22. sierpnia 1899,**

tyczące się wyżywego, drożnego i należytości za doręczenie dla woźnych sądowych.

Na zasadzie artykułu XXXIV. ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 112, zaprowadzającej Procedurę cywilną, rozporządza się z mocą obowiązującą od dnia 1. września 1899, co następuje:

§. 1.

Woźnym sądowym należy się wyżywne i drożne stosownie do postanowień zawartych w dalszych paragrafach za czynności urzędowe, które wykonywają w sprawach cywilnych w przymocie organów wykonawczych albo (w postępowaniu niespornem lub w postępowaniu konkursowem) jako wystawnicy sądowi poza obrębem lokali urzędowych.

Czynności egzekucyjnych, polegających jedynie na doręczeniu (np. stosownie do §. 294 O. e.), nie uważa się za czynności urzędowe w myśl ustępu 1.

Samoistne czynności organu wykonawczego, stosownie do §. 386 Instrukcji dla sądów pierwszej i drugiej instancji nie uprawniają do osobnej należytości, lecz są częścią składową czynności urzędowej podlegającej należytości stosownie do ustępu 1.

§. 2.

Wyżywne należy się w kwocie po jednej koronie za każdą z osobna czynność urzędową tego rodzaju, który w §. 1 jest oznaczony, z wyjątkiem licytacji.

Gdy czynność egzekucyjną podejmuje się w celu ściągnięcia wierzytelności, której kwota lub wartość nie przenosi stu koron, należy się wyżywne tylko w kwocie 50 halerzy.

§. 3.

Za wykonanie licytacji należy się wyżywne w kwocie dwu koron.

§. 4.

Jeżeli czynność urzędowa, podlegająca należytości — nie licząc drogi tam i napowrót — zajmuje więcej niż jeden cały dzień, za dalsze odbywanie czynności urzędowej w dniu następnym należy się znowu wyżywne.

§. 5.

Jeżeli woźny za zezwoleniem naczelnika sądu (§. 30 O. e.) wykonywa czynność egzekucyjną w po-

rze nocnej (§. 45 P. c.) lub rozpoczynawszy nie w porze nocnej czynność urzędową tego rodzaju, który oznaczony jest w §. 1, nie zdołał skończyć jej przed północą, należy się mu wyżywne w kwocie o 50 procentów większej, w razie, gdy tenże stosownie do §. 7 nie ma prawa do dodatku do wyżywego.

§. 6.

Jeżeli woźny, aby się dostać na miejsce czynności urzędowej, musi odbyć bezpośrednią drogę tam i napowrót, wynoszącą więcej aniżeli 20 kilometrów, nie wykonawszy po drodze żadnej dalszej czynności urzędowej podlegającej opłacie wyżywego, należy mu się za każdy dalszy kilometr odbyty ponad 20 kilometrów tej drogi tam i napowrót, drożne w kwocie 5 halerzy.

Okoliczność, że mógł jechać wozem na wiele osób urządzonym, nie ma na to żadnego wpływu.

§. 7.

Jeżeli woźny, z powodu wykonania czynności urzędowej tego rodzaju, który w §. 1 jest oznaczony, albowież z przyczyny połączenia kilku takich czynności urzędowych dla zaoszczędzenia czasu i kosztów, zmuszony jest pozostać przez noc poza domem, należy mu się dodatek do wyżywego w kwocie dwu koron za każdy nocleg.

W drugim przypadku należy dodatek do wyżywego rozdzielić w równych częściach na połączone czynności urzędowe podlegające opłacie wyżywego, chyba że powodem przenocowania było widocznie tylko poświęcenie czasu jednej lub tylko niektórym z tych czynności urzędowych.

§. 8.

Jeżeli doręczenia lub inne czynności urzędowe w sprawach karnych wykonywane bywają przez organa sądu (woźnych albo posłańców) poza obrębem miejsca urzędowego, należy się za każdy kurs bez względu na ilość wykonanych czynności urzędowych albo doręczeń, drożne w kwocie 60 halerzy, jeżeli zaś droga bezpośrednia tam i napowrót wynosi więcej aniżeli 20 kilometrów i w ciągu tego samego kursu nie urosło już rozszczenie do drożnego za czynność urzędową w sprawach cywilnych, należy się nadto jeszcze drożne podług §. 6, wreszcie w tych samych okolicznościach, jeśli w ciągu kursu musiano przenocować, należy się dodatek do wyżywego według §. 7.

Za kurs w sprawach karnych, który odbywa woźny Sądu w Wiedniu na obszarze gminy stolicy państwa i rezydencyonalnego miasta, w drugiej lub trzeciej strefie ustanowionej rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 3. kwietnia 1892, Dz. u. p. Nr. 67, należy się drożne podług ustępu 1.

Dla Dalmacyi ma zastosowanie przepis pierwszego ustępu tylko o tyle, o ile według §. 15 rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 21. lipca 1897, l. 15356, Dziennik ustaw krajowych dla Dalmacyi Nr. 8 z roku 1898, doręczenia w sprawach karnych odbywać się mają bez kosztów.

§. 9.

Jeżeli doręczenia w sprawach cywilnych spornych i niespornych wykonywane bywają przez organa sądu (woźnych albo posłańców) w miejscach odległych od miejsca urzędowego więcej aniżeli 3·8 kilometrów, należy za każde doręczenie — z wyjątkiem tych, które się skutecznie przy wykonaniu czynności urzędowej tego rodzaju, który w §. 1 jest oznaczony — należność w kwocie 34 halerzy.

Sposób rozdzielania pobranych należności za doręczenie między doręczające organa będzie uregulowany osobnym przepisem.

Woźnym w Wiedniu należy się za doręczenie zakazów płacenia wydanych do dłużników zobowiązanego (§. 294 O. e.) w drugiej i trzeciej strefie drożne ustanowione w §. 9 rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 3. kwietnia 1892, Dz. u. p. Nr. 67.

§. 10.

Jeżeli do opłacania wyżywego, dodatku do wyżywego, drożnego albo należności za doręczenie obowiązana jest strona używająca prawa ubogich, czynność urzędową albo doręczenie wykonać należy z reguły bezpłatnie.

Czynności urzędowej wykonanej z tego powodu bezpłatnie, nie uwzględnia się przy obliczaniu drożnego za dalszą czynność urzędową wykonaną w ciągu tego samego kursu, jakoteż przy rozdzielaniu dodatku do wyżywego na kilka czynności urzędowych.

Tylko w tym razie, gdy czynności egzekucyjne podejmowane są na rzecz egzekwującego wierzyciela, który używa prawa ubogich, istnieje obowiązek zwrotu należności z kwoty za rzecz sprzedaną otrzymanej, jeżeli ją uzyskano drogą egzekucyi przymusowej.

§. 11.

Jeżeli do opłacenia wyżywego, dodatku do wyżywego, drożnego lub należności za doręczenie obowiązana jest strona, dla której w myśl §. 276 p. u. c. ustanowiono kuratora, należności notuje się w wykazie i gdy się ziszczą warunki oznaczone w §. 26, ustęp 2 rozporządzenia Ministrów spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i skarbu z dnia 3. lipca 1854, Dz. u. p. Nr. 169, ściąga się takowe od strony.

Jeżeli niewypłatność strony trwa dłużej jak rok po prawomocnem rozstrzygnięciu sprawy, w której dla niej ustanowiono kuratora, wtedy odpada obowiązek opłacenia należności.

§. 12.

Prokuratora skarbową obowiązana jest na równi z innymi stronami do opłacania wyżywego, dodatków do wyżywego, drożnego i należności za doręczenie.

§. 13.

Należności za doręczenie należy ściągać według przepisu §§. 369, ustęp 2 i 104 i n. instrukcyi dla sądów pierwszej i drugiej instancyi.

Należności za doręczenie, które się ściąga na żądanie innego sądu (§. 105, ustęp 3, p. e.), należy wstawić w percepcję Sądu uproszonego.

§. 14.

Wyżywne, dodatki do wyżywego i drożne w sprawach cywilnych ma urzędnik dla doręczeń, albo, tam gdzie istnieją oddziały dla doręczeń i egzekucyi, kierownik tychże wymierzać i stosownie do §§. 104 i n. instrukcyi ściągać. Do wygotowywania cedulek należności obowiązany jest urzędnik wymierzający.

Dokładność wymierzenia ma naczelnik sądowy sprawdzać co jakiś czas wrywkowo na podstawie dziennika podróży, księgi egzekucyjnej i aktów.

§. 15.

Drożne i dodatki do wyżywego w sprawach karnych należy stosownie do §. 5 rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 16. grudnia 1895, Dz. r. m. sp. Nr. 25, miesięcznie obliczyć i wypłacić z funduszu podręcznego na opędzanie kosztów wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych.

§. 16.

§§. 15 aż do 23 rozporządzenia Ministrów spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i skarbu z dnia 3. lipca 1854, Dz. u. p. Nr. 169, dalej §§. 25, 26, ustęp 1 i 3, §. 27, ustęp 1 i §. 29 tego rozporządzenia, o ile się odnoszą do należności woźnych, wreszcie §. 10, ustęp 2 rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 3. kwietnia 1892, Dz. u. p. Nr. 67, tracą moc obowiązującą od chwili wejścia w wykonanie niniejszego rozporządzenia.

Również tracą moc obowiązującą z chwilą wejścia w wykonanie niniejszego rozporządzenia, rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem skarbu z dnia 29. marca 1899, Dz. u. p. Nr. 60 i rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem skarbu z dnia 25. maja 1899, l. 10410, Dziennik ustaw krajowych dla Dalmacyi Nr. 10.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie dotyczą w niczem wydanego w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 21. lipca 1897, l. 15356, Dz. u. kr. dla Dalmacyi Nr. 8 z r. 1898.

Ruber r. w.

Kaizl r. w.